

ნიქიტა კადანი

ღაღაბი

2012

აქვავილი ქაღალდი

უმეღესი ღარიღან აკაიგვებორიღი ღა უკბანისგვიი ქაღაჰს აღაჰიანის სხეულის მსგავს სტრუქტურად შორიზაკვღნენ, სღანჰ ყოველ ნაწილს ვიგაღური ფუნქცია ვნიჰვებოღა. კაიიგაღლისღური ბაჯარის ღორინანგვბიი იღეოღორბიის ბავღუნით მს ანაღორბია ანაღლ შნიშვნეღორბას იჰენს: ქაღაჰის სხეული, ბა-ჯაკჯე მონიგნიკავული ვიორიღიისა ღა სოხიაღური კიიჯისის ვებებავღ, ღანანვებაკვულია ხაღკეულ ოკბანეოვებავღ. ქაღაჰი ღღეს ბღაკ ბანისიღევა, კორბორახ სხვაღანსხვა ფუნქციის მებნე ვაღთეულენით ვებებაკიი მთღინანოვა, იბი ვაღთეანეოთისბან ბანხაღაკევეული კორეკიოულ სივრახევეავღ აღნიჰვებავღ. ქაღაჰის სხეული ღაჩენიღია ღა ბანაჰიღავ არის ბავორბანიღი.

გვისბის ავებორია ღღსია კულღინსკა

NIKITA KADAN

SELLOUT

2012

watercolor on paper

SINCE ANTIQUITY, ARCHITECTS AND URBAN PLANNERS HAVE CONCEPTUALIZED THE CITY AS A HUMAN BODY, WHERE EACH PART HAS A VITAL FUNCTION. IN THE DOMINANT IDEOLOGY OF MARKET CAPITALISM, THIS ANALOGY TAKES ON A NEW MEANING: AS THE BODY UNDER MARKET-INDUCED CONDITIONS OF ECONOMIC AND SOCIAL PRECARITY BECOMES A COLLECTION OF SEPARATE, INDIVIDUALLY PRICED ORGANS, TODAY’S CITY IS NOT VEVED AS AN INTEGRATION OF FUNCTIONAL PARTS, BUT AS DISPARATE SPACES WITH POTENTIAL COMMERCIAL VALUE. THE BODY OF THE CITY IS DISSECTED AND OFERED UP FOR SALE.

TEXT BY LEISA KULCHYNSKA